

HET ZOU MIJN DAG ZIJN

Naast Gabriël zit mama. Ze zijn op weg naar school. Gabriël, is trots want hij zit nu al een maand bij de kinderen in groep drie! Mama zou hem brengen en hij zou door zijn vader opgehaald worden en gaan lunchen bij de McDonalds.

Het is eindelijk twaalf uur en Gabriël stormt naar buiten. Hij verwacht dat zijn vader met de auto op hem staat te wachten, maar ziet hem niet. Hij geeft de moed niet op en wacht eventjes op de schommel. Het meisje dat eraan komt vraagt: 'Hé Gabriël, heb je zin om bij mij te komen spelen vandaag?' Hij schudt nee en zegt: 'Ik ga naar de McDonalds met mijn vader en moet nog heel eventjes wachten, Aukje.' Het meisje trekt haar schouders op en loopt weg. 'Tot morgen dan', zegt ze.

Gabriël heeft er alle vertrouwen in dat zijn vader zo de parkeerplaats op komt rijden. Het is inmiddels een half uur later maar de jongen geeft de moed niet op. 'Nog heel eventjes', zegt hij zachtjes tegen zichzelf.

Inmiddels is hij de glijbaan al twintig keer afgegleden en heeft hij al heel veel geschommeld. Hij heeft veel juffen en meesters, die de school uit kwamen, verteld dat hij op zijn vader wacht om naar de McDo te gaan. Op een of andere manier zeiden ze allemaal: 'Duurt het nu niet een beetje lang? Weet je zeker dat hij komt?' Gabriël heeft elke juf of meester standvastig geantwoord: 'Ja, ik

weet zeker dat hij komt.' Dan liepen de juffen of meesters verder. Uit verveling is Gabriël de sterren, die hij had gekregen van Aukje om aan zijn muur te plakken, op zijn tas gaan zetten. 'Dat vind ik ook wel mooi', dacht hij.

Het is inmiddels vijf uur 's avonds en Gabriël begint te twijfelen of zijn papa nog komt. Er is een oude mevrouw uit haar huis gekomen om te vragen wat hij hier al zolang doet. Gabriël vertelt haar dat zijn papa hem komt halen. De vrouw kijkt hem vol medelijden aan en geeft hem een lolly. Gabriël weet dat hij geen snoepjes van vreemden mag aannemen, maar hij heeft nu zo'n honger dat hij het wel aan moet pakken.

Het is inmiddels zeven uur 's avonds en het begint te schemeren. De koude winterwind waait hard, dus Gabriël zet zijn capuchon op. Naast Gabriël staat zijn tas. De sterren die erop zitten, beginnen al mooi op te lichten. 'Die lieve Aukje, was ik maar bij haar gaan spelen', dacht hij. Gabriël zat in de kou op een bankje en op dat moment vond hij het zien van de auto van papa niet meer zo belangrijk. Zelfs in het eten bij de McDo had hij geen zin meer. Toen hij dat dacht, zag hij ineens zijn vaders auto aan komen rijden! Op de bijrijdersstoel zat een vrouw! Zou het mama zijn? Gaat ze mee naar de McDo? Maar toen Gabriël beter keek, zag hij dat het niet zijn eigen mama was, maar een vreemde mevrouw.

Beeld: Eliza Bordeaux